

1

Zovem se Elizabet, ali me niko nikada nije tako zvao. Kada sam se rodila, otac me je pogledao i sigurno pomislio da imam dostojanstveno i otmeno lice kao neka pradavna kraljica ili pokojnica, ali ja sam izrasla u jednu sasvim običnu devojkicu na kojoj nije moglo da se primeti ništa posebno. Čak je i moj dosadašnji život bio običan. Od samog početka sam više ličila na Dejzi nego na Elizabet.

Ali, kada sam tog leta otišla u Englesku kod svojih rođaka, sve se promenilo. Delimično zbog rata, za koji se veruje da je promenio mnoge stvari, ali ja se baš i ne sećam života pre rata, pa se on u mojoj knjizi, koju upravo čitate, i ne računa.

Uglavnom se sve promenilo zbog Edmonda.

Dakle, evo šta se dogodilo.

2

Izlazim iz tog aviona, a kasnije ću vam ispričati otkud to, slećem na londonski aerodrom i pogledom počinjem da tražim sredovečnu ženu koju sam videla na slikama – svoju tetku Pen. Fotografije su bile stare, ali je ona na njima izgledala kao žena koja bi nosila veliku ogrlicu i ravne cipele i možda neku usku sivu ili crnu haljinu. Ali, to su bile samo moje pretpostavke, jer joj se na slikama samo lice i videlo.

U svakom slučaju, okrećem se i osvrćem i svi odlaze, a na mom telefonu nema signala i taman pomišljam O divote, zaboraviće me na ovom aerodromu tako da neću biti poželjna u dve države, kada shvatam da na aerodromu nema više nikoga osim jednog klinca koji mi prilazi i kaže Ti mora da si Dejzi. Kada je meni laknulo, laknulo je i njemu. Ja sam Edmond, reče.

Zdravo Edmonde, rekla sam, drago mi je što smo se upoznali, i posmatram ga prodorno ne bih li naslutila kakav će mi biti život sa rođacima.

A sada da vam opišem kako Edmond izgleda pre nego što zaboravim, jer on ne izgleda baš kako očekujete da izgleda prosečni četrnaestogodišnjak – sa CIGARETOM i kosom koju kao da je sam šišao sekirom u gluvo doba. Ali, ako se to zanemari, liči na nekog

mešanca – znate one pse što ih možete videti po prihvatilištima, slatke i pune nade, koji vam se sa određenom dozom ponosa umiljavaju čim vas ugledaju i istog trenutka znate da ćete ih povesti kući. E, takav vam je on.

Samo što je on mene poveo kući.

Poneću ti torbu, rekao je, i premda je znatno niži od mene i ruku tankih kao grančice, grabi moju torbu, ali mu je ja otimam i pitam Gde ti je mama, je li u kolima?

On se smeši i povlači dim, što, iako znam da pušenje ubija i tako to, izgleda pomalo kul – ali, možda u Engleskoj svi klinci puše? Ne izgovaram ništa za slučaj da je opštepoznato da deca u Engleskoj počinju da puše sa nekih dvanaest godina i da na kraju ne izgledam kao idiot što dižem galamu oko toga, a jedva da sam pet minuta provela ovde. U svakom slučaju, on reče Mama nije mogla da dođe na aerodrom jer radi i ništa nije toliko bitno da bismo je uznemiravali dok radi, a svi ostali su izgleda otišli negde drugde, tako da sam se sam dovezao dovde.

Pogledala sam ga pomalo zbunjeno.

Sam si se dovezao dovde? Sam si se DOVEZAO DOVDE? Aha, a ja sam onda Privatna Sekretarica Vojvotkinje od Paname.

On je samo slegnuo ramenima i iskosio glavu kao kuca iz prihvatilišta, uperio pogled u crni džip koji se raspadao i otvorio vrata provukavši ruku kroz otvoren prozor i cimajući za ručicu. Bacio je moju torbu pozadi ili je, bolje rečeno, ugurao, s obzirom na to da je bila poprilično teška, a zatim rekao Upadaj, rođako Dejzi, a ja ništa drugo nisam ni mogla nego da uđem.

Još uvek pokušavam da shvatim šta se oko mene dešava kada on, umesto da prati znak na kome piše Izlaz, penje auto na travu,

vozi po njoj u pravcu znaka sa natpisom Ne ulazi, i, naravno, ulazi, a zatim, sjurivši se levo preko jarka iznenada izbija na autoput.

Možeš li da veruješ da naplaćuju trinaest i po funti za samo jedan sat parkiranja? pita me.

Dakle, da budem iskrena, nema šanse da u bilo šta poverujem, dok me mršavi klinac sa cigaretom u ustima vozi ovako, pogrešnom stranom puta. Budimo realni, ko na mom mestu ne bi pomislilo da je Engleska čudna zemlja?

A onda me je ponovo pogledao na svoj čudan molećivi način i rekao Navici ćeš se. Što je takođe bilo čudno, pošto nisam ništa izgovorila naglas.

3

Zaspala sam u džipu jer je put do njihove kuće bio dug, a meni su se oči sklapale uvek kada bih gledala kako autoput promiče. Kada sam ih ponovo otvorila, u mene je kroz prozor zurio odbor za dobrodošlicu, koji je sačinjavalo četvoro dece, koza i dva psa, za koje su mi kasnije rekli da se zovu Džet i Džin, a malo dalje sam videla i nekoliko mačaka koje su jurile jato gusaka, koje su se iz nekog razloga motale po travnjaku.

Na trenutak mi je bilo veoma drago što imam petnaest godina i što sam iz Njujorka, jer iako nisam u suštini *videla sve*, u stvari, videla sam i više nego dovoljno, a facu u stilu *o da, ovo je upravo ono što i ja obično radim*, slažem najbolje od svih mojih pajtosa. U tom trenutku sam napravila baš takvu facu, iako je, da budem iskrena, sve ovo za mene bilo veliko iznenađenje, jer nisam želela da iko od njih pomisli da deca iz Njujorka nisu bar jednako kul kao i engleska deca, koja sasvim slučajno žive u prastarim kućama i imaju koze i pse i sve ostalo.

Još uvek nema ni traga ni glasa od tetke Pen, ali me Edmond upoznaje sa ostalim rođacima, koji se zovu Isak, Ozbert i Pajper, što čak neću ni da komentarišem. Isak je Edmondov blizanac i njih dvojica izgledaju potpuno isto, samo što su Isakove oči zelene, a

Edmondove boje neba, koje je trenutno sivo. Najviše mi se dopala Pajper, zato što me je pogledala pravo u oči i rekla Veoma nam je drago što si došla, Elizabet.

Dejzi, ispravila sam je i ona je svečano klimnula glavom, što me je uverilo da će zapamtiti.

Isak je počeo da vuče moju torbu ka kući. Tada mu je prišao Ozbert, najstariji od svih, nadmoćno je oteo i nestao sa njom u kući.

Pre nego što vam kažem šta se potom dogodilo, moram da vam opišem kuću, koja je praktično neopisiva, ukoliko su stanovi u Njujorku bili jedine kuće u kojima ste do tada živeli.

Pre svega, želim da naglasim da se kuća praktično raspada, ali da to iz nekog razloga ne utiče na činjenicu koliko je lepa. Sagrađena je od velikih komada žućkastog kamena, ima kosi krov i oblik slova L oko velikog dvorišta sa krupnim šljunkom posutim po zemlji. Na kraćem delu slova L nalazi se široki lučni ulaz i u tom delu je nekada bila staja, ali je sada to ogromna kuhinja, sa podovima od cigala poređanih u cikcak, velikim prozorima na celoj prednjoj strani i stajskim vratima koja su otvorena, kako reče Edmond uvek, osim ako baš pada sneg.

Uz prednji zid kuće penje se vinova loza čija je stabljika debela kao da tu raste stolecima, ali na njoj još uvek nema cvetova; verovatno je još uvek rano. Iza kuće, kada se popnete uz kamene stepenice, nalazi se četvrtasta bašta, okružena visokim zidovima od cigle, u kojoj se nalazi mnoštvo već procvalog belog cveća. U jednom uglu nalazi se kameni anđeo veličine deteta, veoma trošnog izgleda, savijenih krila. Pajper mi je ispričala da on predstavlja

dete koje je živelo u kući pre nekoliko stotina godina i koje je bilo sahranjeno u bašti.

Kasnije, kada sam ugrabila priliku da razgledam kuću, zaključila sam da je njena unutrašnjost mnogo zamršenija od spoljašnjosti, sa neobičnim hodnicima, koji izgleda nikuda ne vode i majušnim spavaćim sobama sa kosim plafonima koje su skrivene na vrhu stepeništa. Celo stepenište škripi, ni na jednom prozoru nema zavesa, a sve glavne sobe izgledaju ogromno u odnosu na ono na šta sam ja navikla, sa velikim starim udobnim nameštajem, slikama i knjigama, i ogromnim kaminima u koje sam mogla cela da stanem i prepariranim životinjama u različitim pozama zbog kojih je starinski izgled kuće još autentičniji.

Kupatila su takođe starinska, ili bi možda trebalo da kažem antička, i iz njih se čuje užasna buka kad god želite da uradite nešto nasamo.

Iza kuće su prostranstva obradive zemlje. Neki delovi su prekriveni livadama, neki su zasađeni krompirom, a na nekima su tek počinjali da cvetaju cvetovi boje žute kiseline za koje Edmond kaže da su uljana repica, ali jedino ulje za koje sam ja znala, osim onog za jelo, bilo je ulje za sunčanje na koje sam obraćala pažnju samo u reklamama, ako ga je reklamirao neko zgodan.

Imaju i farmera koji dolazi i vodi računa o setvi, jer se tetka Pen uvek bavi Važnim Poslovima Vezanim Za Mirovni Proces, a kako kaže Edmond, ona i ovako nema blage veze sa zemljoradnjom. Ali, čuvaju i ovce i koze i mačke i pse i kokoške, kao dekoraciju, rekao je Ozbert pomalo podrugljivo, pa počinjem da stičem utisak da je on jedini rođak koji me je podsećao na ljude koje sam poznavala u Njujorku.

Edmond i Pajper, Isak i Ozbert, Džet i Džin – crno-beli psi i gomila mačaka – svi su prvo otišli u kuhinju i seli – neki za drveni sto, a neki ispod njega, neko je napravio čaj, a onda su se svi zagledali u mene kao da sam nešto interesantno što su poručili iz zoološkog vrta. Počeli su da mi postavljaju mnogobrojna pitanja, ali su bili mnogo ljubazniji nego što bi to bio iko iz Njujorka, u kome deca obično čekaju da dođe neko od pritivorno veselih odraslih, stavi kolačiće na tanjir i natera te da kažeš kako se zoveš.

Nakon nekog vremena bila sam ošamućena i pomislila sam Ala bi mi prijaio gutljaj ledene vode da razbistrim glavu, i kada sam podigla pogled, ispred mene je stajao Edmond, ispružene ruke u kojoj je držao čašu vode sa kockicama leda, sve vreme me gledajući gotovo nasmejano, i premda nisam o tome preterano razmišljala u tom trenutku, primetila sam da je Isak Edmonda čudno gledao.

Onda je Ozbert ustao i otišao – on ima šesnaest godina i najstariji je, za slučaj da nisam pomenula, što znači da je od mene stariji godinu dana. Pajper me je pitala da li želim da vidim životinje ili samo želim da malo prilegnem, a ja sam joj rekla da želim da prilegnem, jer ni pre nego što sam krenula iz Njujorka nisam uspela da se propisno naspavam. Izgledala je razočarano, ali samo na sekund, a i da budem iskrena, bila sam previše umorna da bih bila učtiva, pa sam na to jedva i obratila pažnju.

Povala me je na sprat, u sobu na kraju hodnika koja je izgledala asketski – omalena i jednostavna sa debelim belim zidovima, koji nisu bili pravi kao što bi novi zidovi bili, i jednim velikim prozorom koji je bio sastavljen iz mnogobrojnih komadića žućkastog i zelenkastog stakla. Pod krevetom se nalazila velika prugasta mačka, kao i nekoliko žutih narcisa u staroj flaši, i odjednom,

ta soba mi je izgledala kao najbezbednije mesto na kome sam ikada bila u svom životu, što samo pokazuje koliko neko može da pogreši u vezi sa onim što ga čeka, a ja sam, evo, ponovo prerano donela sud.

Gurnule smo moj kofer u ugao, a zatim je Pajper ušla u sobu noseći gomilu stare ćebadi i stidljivo rekla da su ćebad odavno ispletena od ovaca sa farme, a da su crna ispletena od crnih ovaca.

Navukla sam ćebe od crne ovce preko glave, zatvorila oči i iz nekog neobjašnjivog razloga osećala se kao da pripadam ovoj kući vekovima, ali to sam mogla samo da priželjkujem.

A onda sam zaspala.